

Arrest

nr. 166 866 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 20 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit onderzoek van de Eurodac-database is gebleken dat de vingerafdrukken van de verzoeker reeds op 8 oktober 2015 asiel aanvroeg in Duitsland.

1.3. De Belgische autoriteiten richten op 2 december 2015 een verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 18, 1, b) van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend

(hierna: Dublin III-verordening). Op 3 december 2015 stemmen de Duitse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoeker in toepassing van artikel 18.1.b. van de Dublin III-verordening.

1.4. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 22 december 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : (...)
voornaam : (...)
geboortedatum : 29.05.1985
geboorteplaats : Kabul
nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 20/10/2015 asiel in België en legde geen identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor. De betrokkene werd gehoord op 01/12/2015 en verklaarde dat hij Afghanistan verliet maar geen exacte data weet. Hij verklaarde dat hij op 24/06/2015 uit Afghanistan vertrokken is. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Afghanistan via Iran naar Turkije reisde en in het huis van de smokkelaar verbleef. Hij verklaart dat hij vandaar naar een eiland in Griekenland reisde waar hij 1 nacht in een centrum verbleef en waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Griekenland naar Servië reisde waar hij verbleef in een huis van de smokkelaar gedurende 5 dagen. Vanuit Servië reisde hij via Hongarije door naar Oostenrijk waar hij 1 nacht in een opvangcentrum verbleef. Hij verklaarde dat hij vanuit Oostenrijk naar Duitsland reisde waar zijn vingerafdrukken genomen werden en waar hij 1 nacht in een opvangcentrum verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Duitsland naar België reisde waar hij arriveerde op 19/10/2015. Hij verklaarde dat hij zijn taskara in het opvangcentrum achtergelaten heeft.

Hij verklaarde dat zijn paspoort in beslag genomen werd door de smokkelaar aan de grens Turkije en Iran, ongeveer 2 maanden geleden.

De betrokkene verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Duitsland. Ook na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek verklaart betrokkene dat hij in Griekenland en in Duitsland vingerafdrukken moest geven in het kader van een project van de VN. In beide gevallen was er geen sprake van een asielaanvraag stelde hij.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08/10/2015 asiel vroeg in Duitsland.

Op 02/12/2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 03/12/2015 op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat het de keuze was van de smokkelaar. Hij verklaard dat hij een familie was tegengekomen in Duitsland die van plan waren naar België te vertrekken. Die familie vertelde hem dat België een mooi land is, zonder discriminatie, zonder verschil tussen de rassen. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde dat hij absoluut geen asielaanvraag in Duisland wil indienen, aangezien Duitsland veel Afghanen terugstuurt en dat is voor hem onmogelijk omdat hij veel problemen heeft in Afghanistan en zijn leven zou in gevaar zijn. Maar verklaarde hij verder dat de behandeling in Duitsland "OK" was.

De betrokkene verklaarde geen in België of in ©en andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodacresultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene asiel vroeg in Duitsland. Betreffende het argument dat hij niet de intentie had asiel te vragen in Duitsland wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde dat de behandeling in Duitsland OK was. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn korte verblijf in Duitsland die door hemals een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 03/12/2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderan naar zijn land van herkomst

zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 01/12/015 gezondheidsproblemen te kennen. Hij verklaarde last te hebben aan zijn rug doordat hij langdurig moest wachten en soms heeft hij moeite met opstaan of zitten. We merken verder op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3\ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten (4).”.

Op 13 januari 2016 werd de verzoekende partij overgedragen aan Duitsland.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie van gebrek aan belang op, nu de verzoekende partij reeds werd overgedragen aan Duitsland. Volgens de verwerende partij zou de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren.

Ter terechtzitting voert de raadsman van de verzoekende partij aan dat de verzoekende partij haar belang behoudt.

De Raad moet echter vaststellen dat op de huidige Dublinprocedure reeds de Dublin-III-Verordening van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Italië dateren van na 1 januari 2014. De verwerende partij betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu zij zelf toepassing maakt van deze verordening. De Dublin-III-Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 29, 3 van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd als zou de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. In tegendeel, in geval van eventuele vernietiging zou België ertoe gehouden zijn de verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

2.2 De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 7 en 13 van de Verordening 604/2013 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 2, 3 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18, 1, b) van Verordening (EU) 604/2013 en motiveert zij dat de behandeling van de asielaanvraag aan Duitsland toekomt.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker betoogt verklaard te hebben via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België te zijn gereisd. Dit wil zeggen dat niet Duitsland als eerste land van binnenkomst geldt maar dit Hongarije is in de zin van artikel 13 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 en er in de bestreden beslissing niet werd onderzocht of Hongarije in realiteit voldoet aan de minimumstandaarden voor de asielprocedure. Er zouden geen garanties zijn dat Duitsland hem niet zou terugsturen naar Hongarije. Artikel 13 van de Dublin III-verordening zou voorrang hebben op de interpretatie dat vingerafdrukken een asielaanvraag impliceren.

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18,1 van de Dublin-III-Verordening als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

In artikel 51/5, §3, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wordt het volgende gesteld:

“§ 3. (...)

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Artikel 18.1, b) van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verwerende partij wel degelijk een garantie heeft bekomen van de Duitse autoriteiten dat zij zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, met name het schrijven van 3 december 2015 van de Duitse autoriteiten. Zij achten zich verantwoordelijk om verzoeker terug te nemen op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-Verordening.

In artikel 18, 2, lid 1 van de Dublin III-Verordening wordt ter zake het volgende verduidelijkt:

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een algemeen en ongestaafd betoog dat de betreden beslissing verzoeker dreigt terug te brengen naar Duitsland zonder garanties te bieden dat Duitsland op zijn beurt verzoeker niet zou doorsturen naar Oostenrijk, Hongarije en dan eventueel naar Servië. Er dient niet alleen te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkele bron aanbrengt waaruit die praktijk in Duitsland zou blijken, doch ook dat verzoeker dienaangaande vaag en algemeen blijft. Verzoeker beperkt zich derhalve tot louter beweringen, doch maakt deze op geen enkele wijze concreet. Ook ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoekende partij dat de verzoekende partij vertrokken is, maar dat hij geen bijkomende informatie over haar heeft.

Daar waar verzoeker nog voorhoudt dat artikel 13 van de Dublin-III-verordening voorrang heeft, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat dit artikel geen toepassing kan vinden aangezien verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend bij de Duitse autoriteiten, terwijl voormelde bepaling enkel aangeeft welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag wanneer er bewezen wordt dat er

sprake is van illegale grensoverschrijding naar een lidstaat. Er dient andermaal te worden herhaald dat de Duitse autoriteiten instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b) van de Dublin III-Verordening dat duidelijk aangeeft dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is een verzoeker wiens verzoek in behandeling is terug te nemen. De Duitse autoriteiten hebben uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker aldaar een asielaanvraag heeft ingediend. Dit blijkt overigens ook duidelijk uit de uit de Eurodac-databank ("HIT Eurodac" van 20/10/2015). Overeenkomstig artikel 18, 2, lid 1 van de Dublin III-Verordening dient de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Duitsland, het verzoek om internationale bescherming te behandelen of af te ronden. Verzoekers betoog als zou Duitsland hem op zijn beurt doorsturen naar één van de door hem verklaarde doorreislanden, faalt derhalve naar rechte.

Het door verzoeker in het verzoekschrift ontwikkelde betoog omtrent Hongarije en de situatie aldaar met de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Nederlandse Raad van State, de vergadering met het Belgisch Comité voor de Hulp aan Vluchtelingen inzake het beleid ten opzichte van Hongarije en de kritiek dat de verwerende partij niets heeft onderzocht met betrekking tot het doorsturen naar Hongarije is dan ook niet dienstig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening hield met verzoekers eigen verklaringen en besloot dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing werd geoordeeld als volgt:

"Hij verklaarde dat zijn paspoort in beslag genomen werd door de smokkelaar aan de grens Turkije en Iran, ongeveer 2 maanden geleden.

De betrokkene verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Duitsland. Ook na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek verklaart betrokkene dat hij in Griekenland en in Duitsland vingerafdrukken moest geven in het kader van een project van de VN. In beide gevallen was er geen sprake van een asielaanvraag stelde hij.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08/10/2015 asiel vroeg in Duitsland.

Op 02/12/2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 03/12/2015 op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat het de keuze was van de smokkelaar. Hij verklaard dat hij een familie was tegengekomen in Duitsland die van plan waren naar België te vertrekken. Die familie vertelde hem dat België een mooi land is, zonder discriminatie, zonder verschil tussen de rassen. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde dat hij absoluut geen asielaanvraag in Duitsland wil indienen, aangezien Duitsland veel Afghanen terugstuurt en dat is voor hem onmogelijk omdat hij veel problemen heeft in Afghanistan en zijn leven zou in gevaar zijn. Maar verklaarde hij verder dat de behandeling in Duitsland "OK" was.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodacresultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene asiel vroeg in Duitsland. Betreffende het argument dat hij niet de intentie had asiel te vragen in Duitsland wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde dat de behandeling in Duitsland OK was. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn korte verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 03/12/2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de

Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 01/12/015 gezondheidsproblemen te kennen. Hij verklaarde last te hebben aan zijn rug doordat hij langdurig moest wachten en soms heeft hij moeite met opstaan of zitten. We merken verder op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

*Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).*

*Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).*

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent de draagwijdte van de artikelen 2, 3 en 15 EVRM en de artikelen 4, 18, 52 en 53 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij laat evenwel na zijn theoretische uiteenzetting op zijn concrete situatie te betrekken en op een duidelijke wijze aan te geven hoe voormelde bepalingen geschonden worden door de thans bestreden beslissing, zodat die onderdelen van het middel onontvankelijk zijn, minstens ongegrond, gelet op bovenvermelde uiteenzetting.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op 13 januari 2016 werd overgedragen aan Duitsland. Op de terechtzitting van 22 april 2016 verklaart de raadsman van de verzoekende partij geen info van de verzoekende partij te hebben ontvangen sedert haar vertrek uit België. De verzoekende partij toont dus ook niet aan dat, nu zij zich werkelijk in Duitsland bevindt, zij vernederd of onmenselijk behandeld wordt.

Ook wat de aangevoerde schendingen betreft van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke manier deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden werd, zodat deze middelenonderdelen onontvankelijk zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.5. Een schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen kan gelet op voorgaande bespreking niet aangenomen worden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF